

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 232.301 van 22 september 2015

in de zaak A. 216.998/XIV-36.670

In zake: Mohamed AFKIR
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Alan Yernaux en Arnaud Bindels
kantoor houdend te 5032 Isnes
rue Phocas Lejeune 8
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 18 september 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de directeur van de gevangenis te Oudenaarde van 16 september 2015 waarbij verzoeker de volgende tuchtstraf werd opgelegd: “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte [...] 21 dagen vanaf 15/09/2015 om 11u15 tot en met 6/10/2015 om 11u15”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 september 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arnaud Bindels, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberghe heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Oudenaarde.

3.2. Op 16 september 2015 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van 21 dagen individueel regime van 15 september 2015 om 11u15 tot en met 6 oktober 2015 om 11u15. Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“[...] betrokkene viel zonder enige aanleiding een medegedetineerde aan bij de terugkeer naar zijn cel”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende

noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift onder het kopje “aangaande de ernst van de sanctie”, dat de bestreden beslissing een bijzondere zware sanctie is en dat met toepassing van deze beslissing, hij verplicht is in zijn cel tijdens 21 dagen te verblijven, zonder activiteiten noch bezoeken of telefonische gesprekken. Onder het kopje “aangaande de uiterst dringende noodzakelijkheid” voert hij aan dat de vordering tot schorsing gerechtvaardigd is aangezien de bestreden sanctie uitvoerbaar is vanaf 16 september tot en met 6 oktober 2015. Verzoeker meent dat hij geen andere keuze heeft dan een beroep indienen bij de Raad van State bij uiterste spoed aangezien de gewone procedure tot schorsing of nietigverklaring tot een arrest zou leiden dat uitgesproken wordt na het uitvoeren van de bestreden beslissing. Volgens verzoeker is de uiterst dringende noodzakelijkheid tevens gerechtvaardigd door zijn diligent handelen: er zijn slechts twee dagen verstreken tussen de kennisname van de beslissing en het indienen van de vordering.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele

gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Uit wat voorafgaat volgt dat het argument dat een gewone procedure tot schorsing of nietigverklaring alleen zou leiden tot een arrest uitgesproken na het uitvoeren van de bestreden beslissing, op zich niet volstaat opdat voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Voorts is diligent optreden bij het inleiden van een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een noodzakelijke vereiste, maar het enkel voldoen aan deze eis volstaat op zich niet.

Verzoeker beperkt zich voorts wat de ernst van de tuchtsanctie en de gevolgen ervan betreft, tot een abstracte en algemene uiteenzetting van dit nadeel, maar hij maakt niet met precieze en concrete gegevens aannemelijk dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om dit aangevoerd nadeel op te vangen.

Verzoeker voert tot slot geen andere elementen aan, zodat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

VI. Conclusie

8. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig september tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,
bijgestaan door

Nick Hollevoet,

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Geert Debersaques